

RICARD MUR

UN FOTÒGRAF
DE POSTAL

FULL DE SALA

Museu d'Història
Sant Feliu de Guíxols

Apartat 1: Ricard Mur. Breu biografia.

Ricard Mur Dargallo (Gallur, Saragossa, 1875; Sant Feliu de Guíxols, 1939) va ser un fotògraf de la primera meitat del segle XX conegut pels seus retrats sobre el paisatge, els costums i la gent; i també per la producció i l'edició de les famoses targetes postals.

La primera notícia que es té de Ricard Mur és la del 5 d'octubre de 1907 al diari *Llevor*, a causa d'un incendi al taller fotogràfic, que fou ràpidament apagat «degut als promptes auxilis que van prestar els veïns». Però aquesta notícia dóna dues dades errònies, la primera que el fotògraf es deia Francesc Mur i l'altra que tenia l'estudi al número 37 del carrer de la Creu.

A causa de l'incendi ocorregut l'1 d'octubre de 1907 al seu estudi del carrer de la Creu, presentava a l'Ajuntament una instància en la qual demanava permís per a construir una nova galeria fotogràfica, de fusta, al terrat de l'edifici situat al carrer Major (abans Major del Centre), núm. 36, que feia cantonada amb el carrer de la Creu, propietat de Josep Pla i Bassart. El corresponent permís li fou concedit amb data 7 d'octubre.

El 5 d'abril de 1910 presentava una nova instància sol·licitant permís «*para colocar unos escaparates hijos [...] con destino a exposición de fotografías*». D'aquesta manera, mentre les feines de retrat i revelat les feia en el terrat, aprofità l'espaiós vestibul d'aquella casa per a exposar-hi una gran varietat de retrats i de vistes de la ciutat com a reclam publicitari.

Finalment, el 17 de febrer de 1912 adreçava una altra instància a l'Ajuntament: «*Expone que conveniéndole construir un cuarto sobre el terrado de la mencionada casa con dos fachadas exteriores, según croquis que acompaña, para agregarlo al taller fotográfico ya instalado sobre el mismo*». El corresponent permís li fou concedit el 5 de març. D'aquesta nova galeria, feta d'obra i en perfectes condicions per a treballar-hi, Mur ja no se'n mouria fins a la seva mort l'any 1939.

Com que era un negoci pròsper va fer diverses ampliacions al local i va tenir dues sucursals: una a Palamós i l'altra a Palafrugell. El 1916 va obrir un establiment al carrer de Còrsega de Palamós, que va funcionar fins l'any 1925. Tanmateix l'any 1911 ja tenia un representant que anava dos dies per setmana a aquesta població. De la sucursal de Palafrugell, en sabem que l'any 1919 ja estava tancada. Les sucursals eren ateses pel mateix fotògraf i solien estar obertes un sol dia a la setmana, coincidint amb el mercat, també obrien amb motiu de festes assenyalades.

Quan Ricard Mur va morir, el 17 de maig de l'any 1939, el fotògraf Joan Sabater es va fer càrrec de la galeria de Sant Feliu de Guíxols i la va traslladar al carrer de Girona, núm. 1. Sabater encara va reeditar i vendre algunes postals de Ricard Mur, posteriorment el fons fou venut per Carles Torrent, aleshores antiquari, al també fotògraf Josep M. Oliveras, el qual en jubilar-se l'ha ofert a l'Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols.

Informació extreta del dossier de Tallers d'Història 2023, realitzat per l'Arxiu Municipal.

Apartat 2: Fotografia de paisatge

Ricard Mur expressava la seva vessant més artística a la fotografia de paisatge, on s'hi pot observar la plasmació d'una Costa Brava verge, escarpada, com si no hagués estat tocada per la mà de l'ésser humà. A més de contemplar la **plasticitat** i la **bellesa** de la Costa Brava, aquesta sèrie de fotografies sobre el paisatge també tenia l'objectiu d'aprendre la **toponímia** de les poblacions i la natura de la Vall d'Aro.

Mur insereix, dins de les seves pròpies fotografies, el nom topogràfic de les platges i cales on estan realitzades. La seva **tipografia geomètrica**, que evoca a l'estil Art Déco de l'època, es va acabar convertint en un dels elements més característics del fotògraf.

Gran part de les seves creacions fotogràfiques les va posar a la venda en **format de tarja postal** (10 x 15 cm) o bé en **format estereoscòpic** (6 x 13 cm) que consisteix en dues imatges paral·leles que es poden observar de forma superposada amb un aparell que porta aquest mateix nom, de manera que es crea un efecte de profunditat o tridimensionalitat.

Balena trobada varada a la “cala del Peix”, prop de Sant Pol, i transportada a la platja de Sant Feliu de Guíxols el 22 de desembre de 1912.

AMSFG (Arxiu Municipal de SFG)

L’animal va causar una gran expectació entre els guixolencs i guixolenques: la gent no parlava de cap altre tema que la troballa d’aquell peix – així es com de seguida es va conèixer popularment la balena –. La bèstia mesurava gairebé 13 metres de llarg i pesava 8 tones. Calgué utilitzar la grua més potent del port de Sant Feliu per treure-la de l’aigua, davant de la mirada encuriosida de més de 3.000 persones, segons relatava el diari local *El Programa*.

El cadàver de l’animal fou traslladat a la platja guixolencsa i es va estendre damunt la sorra. Finalment, es podrà cap a Barcelona i se’n féu càrrec el taxidermista i naturalista **Lluís Soler i Pujol**, conservador del Museu Municipal de Ciències Naturals. Sembla ser que va esdevenir el primer exemplar dissecat de balena que hi va haver a l’Estat Espanyol.

Els fotògrafs professionals de l’època també van immortalitzar la balena, veient-hi una oportunitat de fer bon negoci. Eren conscients que molts guixolencs voldrien adquirir una postal per tenir un record de l’esdeveniment, en una època en què pràcticament ningú comptava amb càmera de fotos a casa. El **record de la balena** entre els guixolencs fou tan profund que, des d’aleshores, la cala on es va encallar l’animal també es coneix com la cala del Peix.

Extret de: #GuixolsDescobreix (02/06/2020), revista digital sobre el recull de curiositats diverses de Sant Feliu de Guíxols.

Enllaç:

<https://guixolsdescobreix.com/sabies-que/217-fa-m%C3%A9s-de-cent-anys-va-apar%C3%A8ixer-una-balena-embarrancada-en-una-cala-prop-de-sant-pol.html>

Exhibició aèria realitzada al pla de Sant Pol el 8 de desembre de 1913.

AMSFG (Arxiu Municipal de SFG)

El 7 de desembre de 1913, el pilot francès **Lucien Demazel**, acompanyat del seu mecànic Henri Labatut, va fer el primer viatge aeri entre Barcelona i Sant Feliu de Guíxols. Una multitud va assistir a l'espectacle de les maniobres del biplà sobre la ciutat. Fou **el primer viatge aeri que es va completar en el territori català** i va tenir com a destinació una pista d'aterratge improvisada al pla de Sant Pol, a l'extrem de llevant de Sant Feliu de Guíxols.

Durant els tres dies posteriors a l'aviació, Demazel va oferir diverses exhibicions al camp de vol de Sant Pol, on es van improvisar algunes tribunes per als espectadors, i uns quants afortunats fins i tot van poder participar en un seguit de baptismes de vol. L'esdeveniment, amb el format de festes d'aviació de l'època – la majoria protagonitzats per pilots francesos –, el van amanir amb sardanes, balls i altres festes populars. Finalment, el 10 de desembre l'avió es va enlairar per darrer cop a Sant Pol amb el pilot i el mecànic de tornada cap a Barcelona.

El viatge aeri fins a Sant Feliu va ser una **fitxa promoguda per diferents empresaris i prohoms guixolencs** agrupats en el Casino La Constància (popularment també conegut com el Casino dels Nois), com per exemple el licorista Ramon Bonet. L'Ajuntament fins i tot va acordar patrocinar l'esdeveniment, amb una aportació municipal de 1.000 pessetes de l'època.

Cinquanta anys després, el 1963, Demazel va poder rememorar aquest viatge històric convidat novament pels guixolencs. Aleshores els va agrair l'estima que havia rebut aquell llunyà desembre de 1913.

Extret de: El Punt Avui (11/12/2013). Un segle del primer vol a Catalunya. Enllaç:
<https://www.elpuntavui.cat/article/700440-un-segle-del-primer-vol-a-catalunya.html>

Representació de l'òpera Marina a la platja de Sant Feliu el 7 d'agost de 1910.

AMSFG (Arxiu Municipal de SFG)

La representació a l'aire lliure de l'òpera **Marina**, d'Emilio Arrieta i Francesc Camprodon, marcava una transformació del lleure d'acord amb el gust erudit i burgès de les classes benestants. Les imatges d'aquesta òpera a la platja de Sant Feliu de Guixols ensenyaven una **mirada de cultura al litoral**: a Sant Feliu no només s'hi practicaven banys, també s'hi restaurava genèricament el teatre antic, una modalitat escènica que dialogava amb l'entorn natural que l'acollia.

*«Visto desde el mar, ofrecía y recordaba el aspecto de los grandes circos griegos de la antigüedad», tal i com informava el *Diario de Gerona* (13 d'agost de 1910).*

A través d'aquesta fotografia Ricard Mur exposa el gest encuriós del fotògraf que, situat al centre de l'escenari, va dirigir l'objectiu de la càmera als espectadors uns moments abans de començar la representació. No és un enquadrament excepcional en la representació gràfica que acompanyava les cròniques de l'anomenat **Teatre de Natura**, ja que hi havia un interès en aquest estil de teatre per retratar els espectadors.

*Fragment extret de: *L'Arjau*, 66, Joan Gay i Puigbert Joaquim Rabaseda i Matas- Escola Superior de Música de Catalunya (ESMUC).*

Desembarcament de passatgers del vaixell Infanta Beatriz. Un dels vaixells que realitzaven els anomenats Viatges Blaus entre Sant Feliu i Barcelona entre els anys 1929-1936.

AMSFG (Arxiu Municipal de SFG)

El guixolenc **Jaume Marill**, empresari afincat a Barcelona, va promoure els **Viatges Blaus** entre 1929-1936, els quals consistien en sortides amb vaixell per descobrir la Costa Brava. Llogà les motonaus de la companyia Transmediterrània i oferia viatges d'un dia a Sant Feliu i Sant Pol, Tossa, Palamós o Roses. Al vaixell hi anaven també cobles i corals que amenitzaven el viatge. Un cop a lloc, s'organitzaven actes musicals, aplecs, jocs esportius, ... que aplegaven una gentada als establiments dels banys.

Aquests viatges van ser tot un èxit, ja que aquests eren còmodes i innovadors: en aquells temps els viatges per carretera eren llargs i es feien pesats, mentre que per vaixell resultaven ser molt més plaents. A més, la iniciativa de Marill va ser molt apreciada per les institucions locals, que van agrair públicament la seva tasca. Girona veia una nova manera d'atraure els visitants i els ajuntaments recolzaven l'entusiasme per l'aparició del turisme marítim a les seves localitats.

Extret de:

- Els Banys de Mar: Salut i oci (2020). Exposició del Museu d'Història de Sant Feliu de Guíxols.

- La Vanguardia (17/09/2016). Viatges Blaus: la Transmediterránea y la Costa Brava de los años 20. Enllaç:

<https://blogs.lavanguardia.com/las-gafas-del-viajero/2016/09/17/viatges-blaus-trasmediterranea-y-la-costa-brava-de-los-anos-20-71526/>

Grup de noies disfressades de xineses durant un Carnaval de principis del segle XX.

AMSFG (Arxiu Municipal de SFG)

Les **festes de Carnaval** a Sant Feliu de Guíxols segueixen una tradició que ve de lluny. De fet, podem trobar referències en documents del segle XV de certs balls de màscares, però no serà fins a mitjans del XIX que el Carnaval agafarà la seva configuració més moderna.

Els carnivals que es realitzaven a Sant Feliu durant el segle XIX eren sonats. Però, en canvi, a principis del segle XX es produeix un canvi de mentalitat amb la qual el Carnaval ja no es percep com a un dels pocs recursos que antigament tenia la població per poder esbargir-se sense censures. A més, davant de la **popularització del cinema**, aquesta tradició començà a perdre el gran protagonisme que havia tingut al llarg del segle anterior.

Tot i així, a principis de la dècada dels 30 el Carnaval va experimentar una gran revifalla que va durar fins a l'esclat de la Guerra Civil (1936) i amb la seva posterior prohibició durant l'època franquista, on tant sols els infants tenien permís per disfressar-se al seu gust.

Extret de: Text elaborat per M. Àngels Suquet (2011), directora de l'Arxiu Municipal de Sant Feliu de Guíxols. Enllaç: <https://www.socsantfeliudeguixols.com/carnaval/>

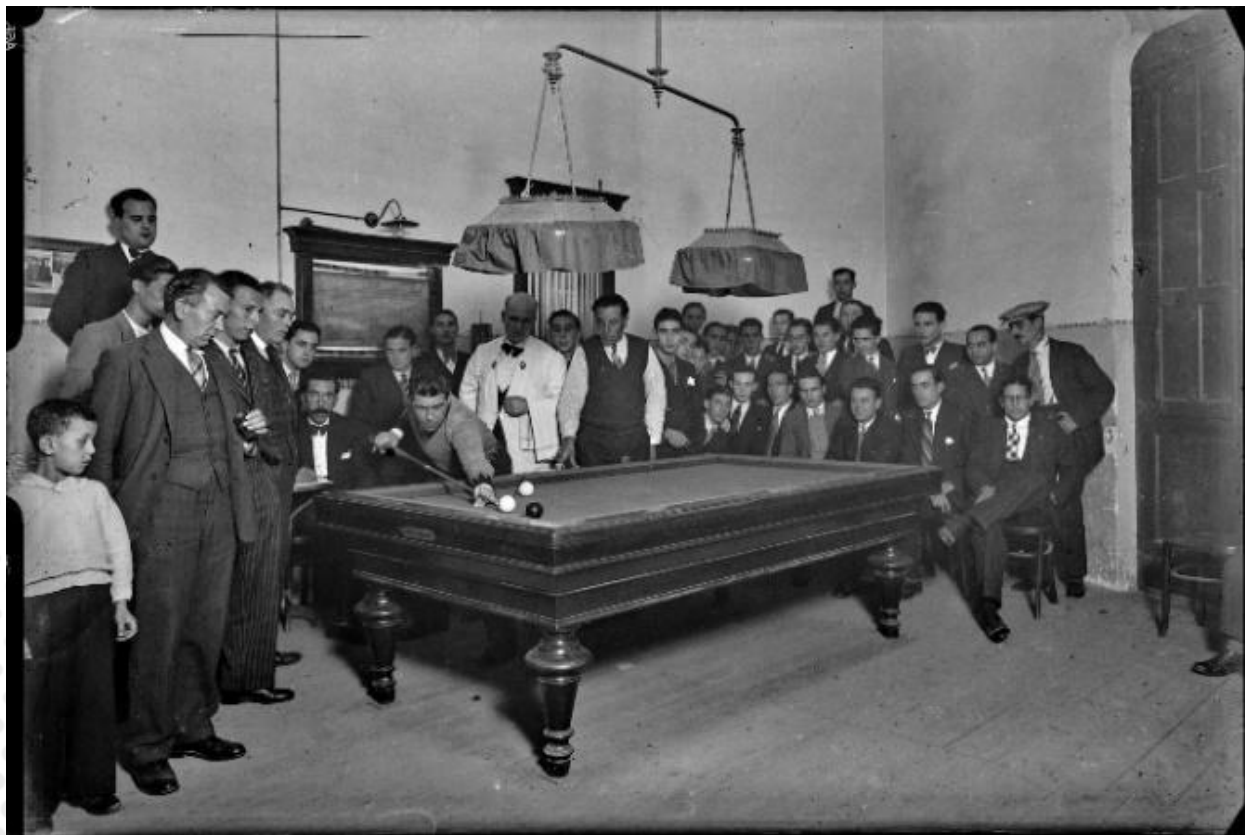
Terrassa de l'Hotel Marina, situat al passeig, als anys 20 del segle XX on es pot observar gent menjant a l'hora de dinar.

AMSFG (Arxiu Municipal de SFG)

El turisme local era ja important a Sant Feliu de Guíxols durant les primeres dècades del segle XX. Entre 1925-1930 es va obrir el **Passeig Marítim** fins a la punta de Garbí, que allargava el passeig de vora la mar on hi havia, a més de diverses fondes, el tradicional Hotel de les Noies (segle XIX) i l'Hotel Murlà i l'Hotel Marina, el qual comptava amb un bar-restaurant, protagonista d'aquesta fotografia.

A partir del *boom* turístic de la dècada de 1950 la ciutat de Sant Feliu es va convertir en un dels **principals centres de la Costa Brava** i el passeig va transformar tota la seva façana marítima a partir de la substitució dels edificis del segle XIX per blocs moderns, reforma iniciada arrel de l'increment del turisme de residència local. El primer en caure va ser el Casino dels Senyors i l'Hotel Reina Elisenda, enderrocats el 1956 i el 1958; seguits del Bar Sport i l'Hotel Marina, enderrocats el 1972, i finalment el Casino dels Senyors i el cinema Catalunya, enderrocats l'any 1975.

Extret de: Esteva Cruañas, Lluís (1984). El passeig del Mar de Sant Feliu de Guíxols compleix 150 anys. Sant Feliu de Guíxols: Publicacions del Museu Municipal.

Grup d'homes observant una jugada de billar a dins el Casino dels Nois (1910-1920).

AMSFG (Arxiu Municipal de SFG)

L'entitat **Casino La Constància**, que posteriorment es va anomenar "Casino La Nueva Constancia" i "Nuevo Casino la Constancia", va començar a Sant Feliu de Guíxols el 1850 per iniciativa d'una quarantena de joves que es van inspirar en una societat recreativa de Figueres.

"Els casinos, en una paraula, sobretot els del nostre Baix Empordà, tenien molt de l'àgora arcaica, trasplantada al segle XIX de l'era cristiana, i posada a aixopluc, els dies crus de l'hivern, de la pluja i de la tramuntana" Gaziel (Sant Feliu de la Costa Brava. Barcelona: Editorial Aedos, 1963, p. 225).

En la mesura que la societat creixia, va cercar locals més espaiosos i, fins a l'any 1888, hi va haver deu trasllats. Llavors es decidí d'emplaçar la seu de manera definitiva al xamfrà del passeig dels Guíxols amb la rambla del Portalet. Aquest edifici va ser pensat per allotjar l'activitat de l'entitat, un **espai de relació, de tertúlia i intercanvi d'idees, de lectura i esbarjo**. Essencialment es tractava d'una societat recreativa però, a més dels balls, va tenir una important activitat cultural.

Fragment extret de: L'Arjau, 71, 125 anys del Casino dels Nois. Setembre de 2014, p. 3-5.

Equip de futbol "Casal dels Esports" el 1933, als inicis de la fundació del club a l'antic camp de la carretera de Palamós.

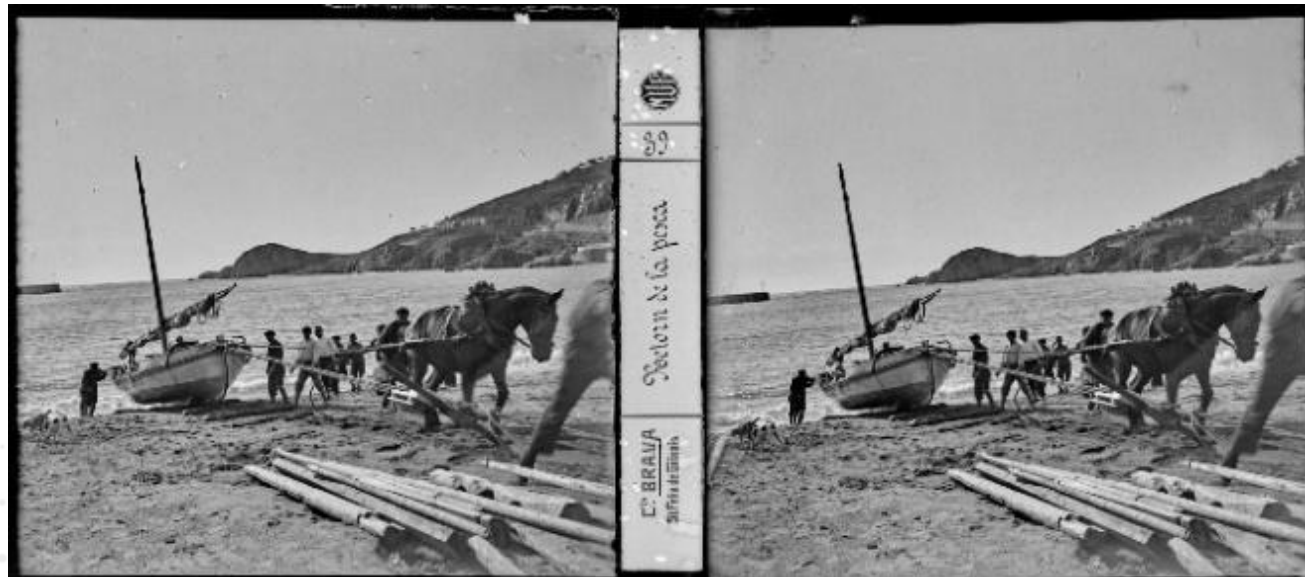
AMSFG (Arxiu Municipal de SFG)

El **Casal dels Esports**, fundat l'any 1932, fou una de les entitats pioneres en la difusió popular de l'esport a les comarques gironines. L'equip de futbol va ser campió provincial de Girona (1934) i pocs anys després va desaparèixer amb l'esclat de la Guerra Civil (1936).

El futbol a Sant Feliu aparegué de forma organitzada a partir de 1914, amb la fundació del club de l'**Ateneu Deportivo Guíxols**. A poc a poc el futbol va anar arrelant i ben aviat sorgí un nou club, d'aires més progressistes, sota el nom de **Guíxols Sport**. La confrontació local arribà a plantejar-se a nivell esportiu, cosa destacable en aquests anys inicials. Els camps de futbol eren a l'antiga Horta d'en Donatiu o de mossèn Santos (La Carchera), a un solar de la carretera de Palamós i a Vista Alegre.

Durant les primeres dècades del segle XX el futbol guixolenc es va consolidar com a un fenomen esportiu de massa i assolí grans èxits, però després perdé força amb la desaparició dels dos equips abans esmentats. Aleshores es creà el club CEIDA, de curta durada. Amb la República el futbol es veié representat pel Casal dels Esports i, acabada la guerra, varen ser els falangistes els encarregats de reorganitzar de nou el futbol, fins que a mitjans dels anys quaranta es fundà el **C.F. Sant Feliu de Guíxols**, encara present avui en dia.

Fragment extret de: Muñoz, Josep (1987). El futbol a Sant Feliu de Guíxols. Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols - Arxiu Municipal, 1987, p. 31 - 32.

Fotografia estereoscòpica d'un grup de pescadors recollint la barca ajudats d'un cavall (1910-1920).

AMSFG (Arxiu Municipal de SFG)

La pesca era una de les feines de tota la vida dels ganxons, però que restà sempre una mica oblidada. L'acabament de la construcció del moll de Sant Feliu de Guíxols, als anys 20 del segle XX, va permetre combinar les activitats comercials amb les pesqueres. D'aquesta manera, la producció pesquera d'aquella època estava formada principalment per dos tipus de treballadors: **els pescadors i els camàlics.**

Fins el 1919-1920, el camàlic havia estat un home que treballava en els ports de la Mediterrània en la descàrrega de vaixells. Fins que no es va acabar la construcció del moll, el camàlic havia de tragar els bagatges des de les robustes embarcacions anomenades gavarres, a tocar de la sorra de la platja, fins a les carretes de transport. Aquests treballadors estigueren en actiu fins a la meitat de la dècada dels anys seixanta, en què la maquinària els va anar rellevant d'aquella tasca.

Extret de: Gaitx Moltó, Jordi (2004). El Port de Sant Feliu de Guíxols: recorregut històric en motiu del seu centenari. Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols. Estudis guixolencs, p. 101 – 105.

Grup de dones d'una fàbrica de suro davant d'una cinta on es triaven els discs segons la seva qualitat.

AMSFG (Arxiu Municipal de SFG)

Amb la industrialització, les dones van sortir de casa per anar a treballar a les fàbriques. En el camp de la indústria surera, aquest fet no va ser una excepció: a finals del segle XIX treballaven el suro a Catalunya 8.526 homes i 783 dones (un 8,4%). No obstant, aquest procés d'incorporació de mà d'obra femenina no va ser regular a totes les poblacions.

En el cas de Sant Feliu de Guíxols, la ciutat surera més rellevant d'aleshores, a l'últim quart del segle XIX només hi havia un 2,65% de representació femenina a la indústria surera, ja que la davallada ocupacional a les drassanes devia influir en la major disponibilitat d'homes. En canvi, al llarg del primer quart del segle XX van aparèixer noves produccions, com la **fabricació de discos per a taps corona i paper de suro**, que suposaren la incorporació massiva de dones, especialment, però no únicament, en les operacions de triatge.

Extret de: Museu del Suro de Palafrugell (2014). Catàleg de l'exposició Dones del Suro: treball i societat. Enllaç: https://museudelsuro.cat/wp-content/uploads/2019/03/dones_del_suro.pdf

Cambrers a la terrassa dels banys de Sant Elm, en una de les seves galeries obertes (1929, aproximadament).

AMSFG (Arxiu Municipal de SFG)

Durant el primer terç del segle XX les **pràctiques d'oci marítim** van experimentar un canvi important: les antigues casetes de banys rudimentàries, que només es muntaven els mesos d'estiu, donen pas a l'obertura de nous establiments de banys permanents en forma de casinos i amb equipaments moderns. Però l'estiueig llavors era només per a les classes més benestants.

A Sant Feliu de Guíxols hi trobem l'establiment d'uns banys de forma permanent des de 1875, primer amb els banys d'en Baldomero i posteriorment amb els **banys de Sant Elm**. Si bé aquests primers banys en un inici tenien un caràcter de salut, la reforma feta el 1922 promoguda per Pere Rius i Calvet i realitzada per l'arquitecte Joan Bordàs ja incorporava un servei de bar i s'hi celebraven des de concerts fins a cucanyes, regates, festivals de natació, partides de wàter-polo i, fins i tot, projeccions de pel·lícules sobre el mar.

La fi dels balnearis tradicionals va emergir arran de l'esclat immobiliari de la dècada de 1960. Des d'aquell moment, els balnearis van haver de tancar per deixar pas a noves intervencions urbanístiques, o bé perquè les seves concessions havien arribat a la seva fi i no foren renovades. Els grans artefactes d'aquesta índole foren enderrocats, mutilats, transformats o reconvertits.

Extret de:

- Revista *L'Arjau* (2009), núm. 60, pp. 6-11. "Els Banys de mar a la costa catalana als segles XIX i XX". Enllaç: https://arxiunicipal.guixols.cat/attachments/article/6226/arjau_guixols_arxiu_060_banys_sant_elm.pdf

- *Els Banys de Mar: Salut i oci* (2020). Exposició del Museu d'Història de Sant Feliu de Guíxols.

Grup d'operaris arreglant el cablejat, segurament de telèfon, sobre una teulada al voltants del molí de les Eres (1920-1925).

AHMSFG (Arxiu Municipal de SFG)

La prosperitat econòmica de finals del segle XIX va facilitar que la ciutat de Sant Feliu de Guíxols es dotés de les infraestructures més modernes: l'aigua domèstica, les clavegueres, la il·luminació de gas a les cases i als carrers o el telègraf. Ja entrats a principis del segle XX, hi havia dues empreses d'electricitat que treballaven dins del recinte del nucli urbà de la ciutat: **La Hidroeléctrica del Ter** i la **Compañía de Electricidad de Sant Feliu de Guíxols S.A.**, que administraven els comerciants de la ciutat Diego Roura, Pere Pascual, Josep Vilaret i Tomàs Brugada; la qual es va acabar traspasant a l'any 1923.

L'any 1907 l'electricitat va arribar tant a les cases guixolenques com a l'enllumenat públic del seu nucli urbà, que anteriorment s'il·luminava amb fanals de petroli i de gas provinents de la fàbrica vella del carrer de Santa Magdalena. Aquest progrés no només va permetre dotar la ciutat de millors serveis, sinó també de replantejar-la en el marc del seu conjunt urbanístic. D'aquesta manera, al llarg de les primeres dècades del segle es va anar modernitzant el sistema d'enllumenament, començant des del centre urbanístic i arribant fins als diversos barris formaven part de l'extraradi de la ciutat guixolenca.

Extret de:

- Àngel Jiménez (1990). *De quan la vila de Sant Feliu esdevingué ciutat (1870-1910)*. *Tallers d'Història* núm. 5, pp. 5-15. Enllaç:

http://arxiunicipal.guixols.cat/attachments/tallers_historia/lecturahistorica/arxiu_guixols_tallers_historia_5_vila_a_ciutat.pdf

- Bussot i Liñón, Gerard (2002). *Indústries, comerços i serveis: Sant Feliu de Guíxols (1800-1930)*. *El Carrilet* edicions, pp. 82-88.

La composició fotogràfica de Ricard Mur destaca per la seva plasticitat. Més que explicar un relat o una història, l'estètica de les seves fotografies fa que aquestes s'assimilin gairebé a **pintures plàstiques**, amb una composició que forma un equilibri visual ja sigui a través dels grups de figures humanes o de les línies compositives que forma el mateix entorn o natura que les envolta.

Escena de persones a muntanya, segurament als entorns de Planoles (Ripollès).

AMSFG (Arxiu Municipal de SFG)

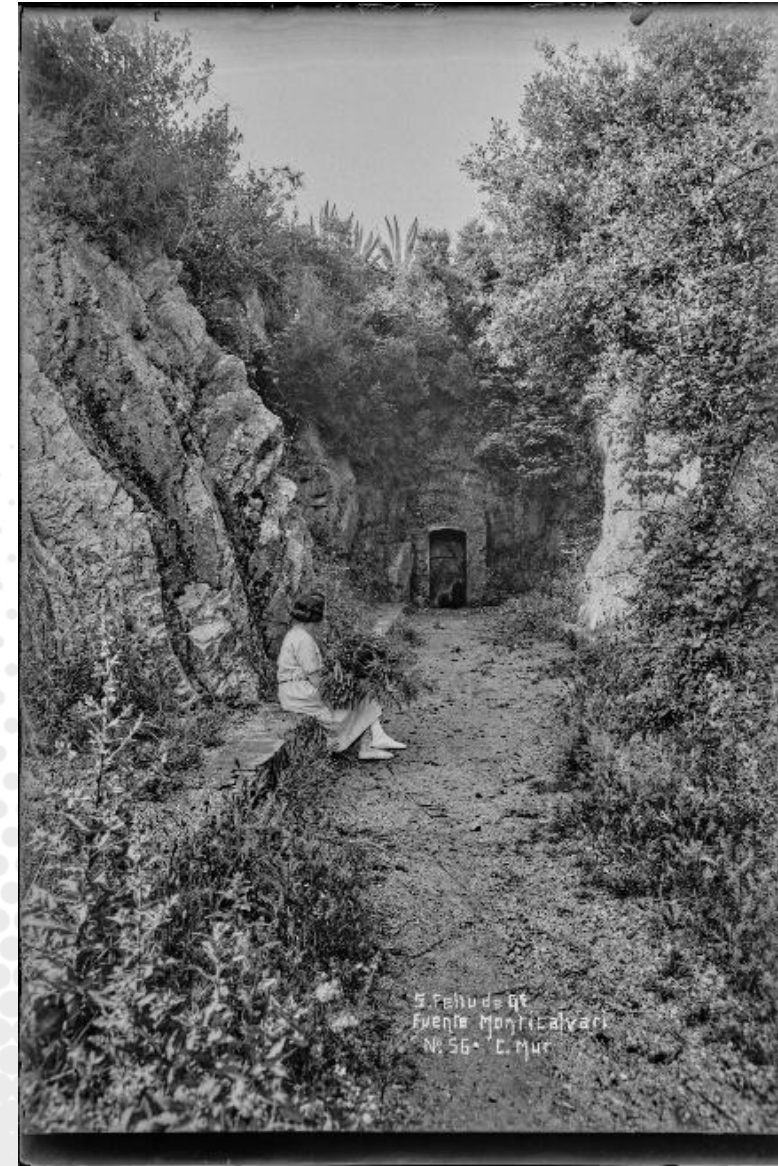
Família i un guàrdia civil als entorns de la carretera de Tossa de Mar.

AMSFG (Arxiu Municipal de SFG)

Grup de nois a la platja de Sant Feliu, davant els banys de Sant Elm.

AMSFG (Arxiu Municipal de SFG)

Dona asseguda davant de la font de Montcalvari de Sant Feliu de Guixols.

AMSFG (Arxiu Municipal de SFG)

Apartat 4: Fotografia d'estudi

La feina normal del fotògraf en aquella època era la del retrat i els principals clients eren els que en podríem anomenar «gent d'uniforme». Així, la gent no es feia pas retratar «vestida de carrer», sinó que calia anar-hi mudat a endiumenjat i normalment d'**uniforme i/o disfressat**, ja que arriba un moment en què és força complicat saber quina diferència hi ha entre un uniforme i una disfressa. En algunes de les fotografies d'estudi de Ricard Mur es poden veure retrats amb els típics uniformes de soldat, de carabiner i guàrdia civil, de comunió i de casament, el de la lletera de la Vall d'Aro, l'anònim escolanet amb posat «d'artista de cine», jovenetes disfressades de monges de «Santa Infància» [...], i inclús el retrat d'alguns personatges coneguts i/o familiars d'algunes personalitats guixolenques, com és el cas de Salvador Carerach o d'Amèlia, la tia àvia d'Emili Massanas.

A més del seu estudi, Ricard Mur també es dedicava a l'edició i al retoc fotogràfic. Tal i com s'anuncia el dia 1 d'agost de 1919 al diari de *L'Avi Muné*:

«De retratos antiguos, por borrosos o perdidos que estén, se hacen perfectísimos trabajos en ampliaciones, cambiando peinados, vestidos o lo que convenga.»

Fragment extret de: Massanas, Emili (1988). *Ricard Mur, fotògraf a Sant Feliu*. Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols – Arxiu Municipal, p. 12. Enllaç:

https://arxiunicipal.guixols.cat/attachments/arxiu_guixols_massanas_ricard_mur_fotograf.pdf

Retrat d'estudi de nena vestida de comunió.

INSPAI - Centre de la Imatge de la Diputació de Girona

Retrat d'estudi d'una dona disfressada amb un uniforme de soldat rus.

INSPAI - Centre de la Imatge de la Diputació de Girona

Retrat d'estudi d'una dona asseguda a una cadira, amb les seves filles.

INSPAI - Centre de la Imatge de la Diputació de Girona

Retrat d'estudi de Salvador Carerach i Xarrié, vestit de jugador futbol.

INSPAI - Centre de la Imatge de la Diputació de Girona

Retrat d'estudi d'un noi amb una bicicleta de carretera.

INSPAI - Centre de la Imatge de la Diputació de Girona

Retrat d'estudi d'un nen dins d'un cotxe de joguina.

INSPAI - Centre de la Imatge de la Diputació de Girona

Retrat d'estudi d'Amèlia, la tia àvia d'Emili Massanas i Burcet (dissenyador, fotògraf afeccionat i col·leccionista d'imatges gironí).

INSPAI - Centre de la Imatge de la Diputació de Girona

Retrat d'estudi d'un home amb disfressa i perruca de cavaller i/o rei medieval.

INSPAI - Centre de la Imatge de la Diputació de Girona

Retrat d'estudi d'una noia amb davantal i una lletera a la mà.

INSPAI - Centre de la Imatge de la Diputació de Girona